

31 Ιουλίου 2014

Οι κατά σάρκα αδελφοί Γέροντες Μακάριος και Θεοδόσιος οι Σταυροβουνιώτες

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Γέροντας Μακάριος ο Σταυροβουνιώτης

Ακόμη μία επαινετή δυάς αυταδέλφων διέπρεψεν εις την μονήν αυτήν, κατά την άρίστην πατερικήν παράδοσιν οι γέροντες Μακάριος και Θεοδόσιος. Νέοι ήλθον και αυτοί εις την αδελφότητα και με τον αξιέπαινον ζήλον και την ευσυνειδησίαν των συνετέλεσαν εις την πρόοδον και ανάπτυξιν της Μονής. Ιδιαίτέρως ο πρώτος, ο Μακάριος, εχρημάτισεν ισόβιος γραμματεύς και οικονόμος και προσέφερεν άρίστας υπηρεσίας, αι οποίαι κυριολεκτικώς έσωσαν την Μονήν από οικονομικάς και νομικάς περιπέτειας.

Θέλοντες οι πατέρες της μονής να αποφύγουν την συντήρησίν των από τας ελεημοσύνας των πιστών, επειδή αυτό προξενούσε δυσβάστακτους υποχρεώσεις,

απεφάσισαν να ασχοληθούν με την γεωργίαν. Οι περισσότεροι είχαν σχετικήν εμπειρίαν εξαιτίας της καταγωγής των από την ύπαιθρον, επιπλέον δε είχαν και τα κατάλληλα μέρη και μέσα. Εις τας επιχειρήσεις αυτάς ανεμίχθησαν δυστυχώς και λαϊκοί με ρηχάν συνείδησιν. Επί πλέον αι πολιτικά ανωμαλίας προεκάλεσαν οικονομικήν κρίσιν και τοιουτοτρόπως αι οικονομικοί συναλλαγαί δημιούργησαν υπέρογκα χρέη. Μία λογική εξόφλησις με τα μέσα της Μονής ήτο σχεδόν αδύνατος και οι τοκογλύφοι ωργιάζον.

Τον πολύμοχθον αγώνα της εξοφλήσεως ανέλαβεν ο ευλαβέστατος γέρων Μακάριος. Ούτος με την ευλογίαν της αδελφότητος κατέφυγεν εις τους ομογενείς της Αμερικής και συνεκέντρωσε το τεράστιον ποσόν του χρέους. Μετά από διετή παραμονήν εις την ξένην χωράν, χωρίς ταυτοχρόνως να καταπάτηση την συνείδησίν του ή να προδώση την μοναχικήν του ιδιότητα, αφού εξεπλήρωσε το ιερόν χρέος του με πολλήν σύνεσιν και φόβον Θεού επέστρεψεν εις την μονήν και εις την διακονίαν του.

Άριστος ψάλτης, κάτοχος της βυζαντινής μουσικής και των τυπικών διατάξεων της Μονής, δεν άπουσίαζε ποτέ από τους χορούς κατά τας παρατεταμένους ακολουθίας του κοινοβίου.

Έχων την υπηρεσίαν του οικονόμου της Μονής ευρίσκετο συχνάκις έξω από την μονήν και με τα μεταφορικά μέσα του τότε καιρού υφίστατο πολλές ταλαιπωρίας και εβασανίζετο ως γέρων και φιλάσθενος, που ήτο πλέον, πράγμα το οποίον απέβη εις βάρος της υγείας του.

Το χαρακτηριστικόν γνώρισμα του οσιωτάτου αυτού γέροντος ήτο το πράον και γλυκύ ήθος και το παραμυθητικόν κλίμα το οποίον εδημιουργούσε μεταξύ των πιστών και δι' αυτόν τον λόγον ήτο πολύ συμπαθής και αξιαγάπητος. Τας δε μοναχάς ιδιαιτέρως επαρηγορούσε και εστήριζε με πραγματικήν πατρικήν στοργήν.

Κατά την τελευταίαν του επίσκεψιν εις την γυναικείαν μονήν του Αγίου Γεωργίου προησθάνθη τον θάνατον του και παρήγγειλεν εις τους ανθρώπους οι οποίοι ήσαν εκεί τα εξής: «Τώρα που είμαι έδώ θα με καλέση ο Κύριος όπως όλους τους ανθρώπους και θα εγκαταλείψω την ζωήν αυτήν δι' αυτό σας παρακαλώ να μεταφέρετε το σώμα μου εις την μονήν της μετανοίας μου, διά να ταφώ εκεί μετά των λοιπών μου αδελφών». Αυτά επραγματοποιήθησαν με ακρίβειαν, όπως τα προείπε.

Ο Γέροντας Θεοδόσιος ο Σταυροβουνιώτης

Τόσον ο μεγαλύτερος αδελφός Μακάριος, όσον και ο μικρότερος Θεοδόσιος, εδοκιμάσθησαν από παρατεταμένας ασθενείας τας οποίας υπέμειναν αγωγγύστως. Αυτόν τον ιερομόναχον Θεοδόσιον έστειλεν η Μονή του, όταν έγινε η διόρθωσις του ημερολογίου, εις τα Πατριαρχεία Ιεροσολύμων και Αλεξανδρείας, διά να ζητήση συμβουλάς ως προς το τί στάσιν να κράτηση η Μονή, δεδομένου ότι η Εκκλησία της Κύπρου διώρθωσε το ημερολόγιον, ακολουθήσασα την Ελλαδικήν. Η απόφανσις και των δύο Πατριαρχείων ήτο ότι το να πειθάρχηση η μονή εις την Εκκλησίαν χωρίς να προβάλη οιανδήποτε αντίστασιν, ήτο το συμφερότερον.

πηγή: Γέροντος Ιωσήφ, Όσιων Μορφών Αναμνήσεις, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 4, β' Έκδοσις, Ιερά Βασιλική και Πατριαρχική Μεγίστη Μονή του Βατοπαιδίου Αγίου Όρους, 2003.